

Άννα Κουμπάνου

Η εξαφάνιση
της Κ. Παπαδάκου
και τι έγινε
εκείνο το καλοκαίρι

Συλλογή
κύκνοι

...χτες ...από το παράθυρό μου τις νύχτες και να ψιθυρίζουν στο κοιμητήριο μου μυστικά τα μηνύματα μιας αποστολής που είχα ήδη αποφασίσει να μην ...

...παραθύρου μου τις νύχτες και να ψιθυρίζουν στο κοιμητήριο μου μυστικά τα μηνύματα μιας αποστολής που είχα ήδη αποφασίσει να μην ...

...«Πάντα αγαπούσα τα ταξίδια. Πάντα αγαπούσα τις περιπέτειες και πάντα ήθελα να ...

...άν τρόπο να με καλούν, να μπαίνουν από το παράθυρο μου τις νύχτες και να ψιθυρίζουν στο κοιμητήριο μου μυστικά τα μηνύματα μιας αποστολής που είχα ήδη αποφασίσει να μην ...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

«Πώς να ξέρει κανείς πού στέκει;
Με αγγίζεις στο παρελθόν, σε νιώθω στο παρόν»

Μυρσίνη-Νεφέλη Κ. Παπαδάκου
«Νερό. Εγώ»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΘΑ ΣΟΥ ΠΩ τι πιστεύω για την εξαφάνιση, αλλά δώσε μου λίγο χρόνο. Όχι, δεν το κάνω για να σκεφτώ τι θα πω. Γιατί; Εσύ δε σκέφτεσαι τι θα πεις; Όχι, δεν είμαι αναιδής. Αλλά πρέπει να σου πω την ιστορία από την αρχή. Όχι, μην το λες. Όλα σχετίζονται. Άκου για να καταλάβεις. Στον πληθυντικό; Ντάξει, για να καταλάβετε. Αυτό θέλω να πω. Για να καταλάβετε.

Εκείνες οι μέρες ήταν ένα κουβάρι, μια βαβούρα, ένα μπλέξιμο. Άλλοι έρχονταν, άλλοι έφευγαν, κυρίως συγγενείς που πρώτη φορά τούς άκουγα και τους έβλεπα. Εμένα κανείς δε με ρωτούσε τι κάνω, τι σκέφτομαι, αν ήθελα κάτι. Μπορεί και να με είχαν ξεχάσει. Και να ρωτούσαν, τι θα τους έλεγα; «Έρχεται η θεία σου η Μερικά» φώναζε η μητέρα «καλά θα κάνεις να εμφανιστείς, να πεις ένα γεια», αλλά εγώ δεν εμφανιζόμουν και δεν έλεγα ένα γεια. Κι ούτε με ενδιέφερε η θεία η Μερικά ή ο θείος ο Γιάννης ή όποιος άλλος γκεστ σταρ ήθελε να κάνει ειδική εμφάνιση.

Δεν είμαι κανένας περίεργος και λέω γεια, άμα τύχει, αλλά εγώ είχα άλλα στο μυαλό. Χανόμουν στο δωμάτιό μου, στο πάρκο, στη βιβλιοθήκη χανόμουν και διάβαζα.

Ούτε εγώ το πίστευα πόσο διάβαζα. Δεν ήμουν ποτέ κανένα φυτό. Αλλά διάβαζα. Και στον υπολογιστή, όταν δεν έπαιζα WoW, κατέβαζα βιβλία. Η μάνα μου σταμάτησε να μου μιλάει στο τραπέζι κι έτσι έκανα κουβέντα μόνος μου. Στο μυαλό μου. Εκείνη κοιτούσε το πιάτο λες και το περίμενε να κάνει κάτι. Κι εκείνο δεν έκανε. Κι εγώ διάβαζα, ιδίως σειρές – τριλογίες και βάλε. Η Αντιγόνη είχε φύγει. Της είχαμε ετοιμάσει μια βαλίτσα, αλλά δεν την πήρε. Η εξαφάνιση; Ή Ντάξει, θα σας πω.

Έκλεισαν τα σχολεία. «Είσαι δεκατέσσερα» είπε η μάνα μου. Συμφώνησα. Αφού τόσο είμαι. Τα γεγονότα είναι γεγονότα. Τα γενέθλια ήρθαν και έφυγαν. 22 Ιουνίου. Μια μέρα είναι. Η μητέρα μου παρουσίασε ένα μικρό κέικ, φυσήξαμε το κερί, φιληθήκαμε. Όλα καλά. Με ρώτησε αν είμαι εντάξει και είπε πως το καλοκαίρι είναι γεμάτο ευκαιρίες. Και πως ο κόσμος περιμένει να τον ανακαλύψω. Αυτά που λένε συνήθως δηλαδή.

Έτσι που λες. Δεκατέσσερα. Πέρασαν δυο μέρες. Σαββατοκύριακο. Τη Δευτέρα φάγαμε πρόγευμα μαζί και ύστερα μου έδωσε μια λίστα. Οι ιδέες της, είπε. Στην αρχή δεν κατάλαβα· μετά μου εξήγησε. Ήταν το πλάνο της μέρας μου. Στις εννιά βιβλίο. Στις δέκα σνακ –βρίσκεται στο ψυγείο, κάτι με αυγό–, στις δέκα και μισή ηλεκτρονικά, στις δώδεκα μπάνιο, για να δροσιστώ, και ύστερα ίσως ένας υπνάκος. Όταν ξυπνήσω, μπορώ να πάρω τηλέφωνο τον Πέτρο, για να βρεθούμε. Ποιος είναι; Αυτός έξω. Άσ' το. Της είπα ευχαριστώ για την προσφορά του Πέτρου· ακόμη και να ήταν ένας Πέτρος συν διακοπές σε εξωτικό νησί δωρεάν, όχι θα έλεγα, εκατό φορές όχι.

Προτιμώ τη ζωή χωρίς τον Πέτρο. Με κοιτάξε παράξενα γιατί φοβάται ότι δεν κρατάω φιλίες, αλλά εγώ τι φταίω; Είναι κάποιιοι που θέλεις να τους κρατήσεις και δε σε κρατάνε αυτοί. Με τον Πέτρο καμιά επικοινωνία. Τι να λέμε; Μετά ελεύθερη ώρα και μετά πάλι διάβασμα, αν ήθελα.

Είπα ευχαριστώ για τη λίστα, αλλά ήμουν εκνευρισμένος και το έδειξα αφήνοντας το πιάτο μου στο τραπέζι. Δεν το έβαλα στον νεροχύτη. Δεν είμαι κανένας προϊστορικός, μη νομίζετε. Σέβομαι τα δικαιώματα της γυναίκας και όλων και της μάνας μου, αλλά το πιάτο το άφησα εκεί για διαμαρτυρία. Κι ας μείνει να το κοιτά κι εκείνο όπως κοιτά το δικό της. Ύστερα εξαφανίστηκα στο δωμάτιό μου.

Όταν άκουσα την πόρτα να κλείνει, σήκωσα το τηλέφωνο και σχημάτισα έναν αριθμό.

«Εκδόσεις Ήλιος» άκουσα μια γυναικεία φωνή να λέει.

«Τηλεφωνώ από το περιοδικό για τα γράμματα “Ωμέγα”» είπα.

«Δε σας έχω ακουστά».

«Είναι καινούριο».

«Πώς μπορώ να βοηθήσω;» είπε η φωνή.

«Θα ήθελα τη διεύθυνση και το τηλέφωνο μίας εκ των συγγραφέων σας» είπα. Ούτε που θυμάμαι πού βρέθηκε εκείνο το «εκ των συγγραφέων», αλλά το είπα. «Για μια συνέντευξη» πρόσθεσα.

«Πείτε μου».

«Ναι, θέλω τη διεύθυνση και το τηλέφωνο της Μυρσίνης-Νεφέλης Κ. Παπαδάκου».

Η φωνή σιώπησε.

«Δεν υπάρχει».

«Πώς δεν υπάρχει;»

«Δεν έχουμε στα αρχεία μας τον αριθμό».

«Τη διεύθυνση;»

«Ούτε».

«Μα από κάπου θα φτάνουν τα χειρόγραφα».

«Από τον υπολογιστή» είπε η φωνή.

«Ναι, θέλω να πω, κάποιος τα στέλνει. Θα ήθελα τότε το μείλ. Βρήκα ένα στο διαδίκτυο και της έγραψα, αλλά καμιά απάντηση».

Σιωπή και πάλι.

«Ναι, κοιτάξτε. Έχουν προσπαθήσει κι άλλοι στο παρελθόν να επικοινωνήσουν μαζί της. Στάθηκε αδύνατο».

«Αν μου δώσετε το πραγματικό της μείλ, θα γίνει δυνατό».

«Αδύνατο».

«Μα...»

«Υπάρχει ρητός όρος. Η παραμικρή αποκάλυψη στοιχείων της ταυτότητάς της θα οδηγήσει σε ακύρωση οποιασδήποτε συμφωνίας μεταξύ του εκδοτικού μας οίκου και της συγγραφέως. Είναι η πιο διάσημή μας συγγραφέας, ξέρετε. Πολύ σπουδαία!»

«Μα η συνέντευξη...»

«Κοιτάξτε, κύριε... Κύριε;»

«Παπαδημητρίου. Μένιος Παπαδημητρίου» έτσι είπα.

«Όπως ο βουλευτής;»

«Της οικογενείας».

«Τα βιβλία μιλούν από μόνα τους, κύριε Παπαδημη-

τρίου. Τι τη θέλετε τη συγγραφέα; Και αν τη βρείτε, να της ξεκαθαρίσετε ότι εμείς δεν είχαμε καμία σχέση με όλο αυτό. Να μου το υποσχεθείτε. Το υπόσχεστε; Και αν τη βρείτε, μπορείτε να...»

«Ευχαριστώ για τη βοήθεια» είπα. Και δεν υποσχέθηκα τίποτε και κατέβασα το ακουστικό.